

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **P.Ł.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 listopada 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o uzupełnienie orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia

o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

na podstawie art. 626 § 2 k.p.k.

postanowił:

**wniosku o uzupełnienie rozstrzygnięcia o kosztach
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie
uwzględnić.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 września 2018 r., sygn. akt III KK 402/18, Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną przez obrońcę z urzędu P.Ł. (pkt 1) oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz tego obrońcy – adw. T.W. kwotę 738 zł, obejmującą już należny VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji w sprawie (pkt 2), nadto zwolnił skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego (pkt 3).

Adwokat T.W., na podstawie art. 190 ust. 4 Konstytucji RP w zw. z art. 626 § 2 k.p.k., wniósł o uzupełnienie rozstrzygnięcia o kosztach zawartego w pkt 2

wskazanego postanowienia poprzez przyznanie od Skarbu Państwa na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w dodatkowej kwocie 738 zł, obejmującej już VAT.

W uzasadnieniu tego wniosku jego autor wskazał, że Trybunał Konstytucyjny, wyrokiem z dnia 27 lutego 2024 r., SK 90/22, uznał, iż § 2 pkt 1 w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zakresie, w jakim określa opłaty stanowiące ponoszone przez Skarb Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w wysokości niższej niż stawki minimalne opłat określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z powyższym w ocenie obrońcy uzasadnione jest wydanie postanowienia uzupełniającego w trybie art. 626 § 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Na możliwość wydania w trybie art. 626 § 2 k.p.k. postanowienia, którym uzupełniająco zasądzonoby koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z uwzględnieniem stawek należnych adwokatowi działającemu z wyboru wskazano w postanowieniu składu siedmiu sędziów SN z dnia 13 grudnia 2023 r., I KZP 5/23. Zapatrywanie to Sąd Najwyższy w składzie niniejszym w pełni podziela.

Do orzeczenia tego odwołuje się również autor rozpatrywanego wniosku. Rzecz jednak w tym, że pomija już on, iż w uzasadnieniu tegoż postanowienia stwierdzono, że zastosowanie w takim wypadku art. 626 § 2 k.p.k. limitowane jest też terminami przedawnienia roszczenia.

W wypadku kosztów obrony z urzędu i dochodzonych z tego tytułu kwot, roszczenie powstaje z chwilą wydania przez sąd rozstrzygającego tę kwestię orzeczenia. W niniejszej sprawie orzeczenie o zasądzeniu od Skarbu Państwa kosztów obrony z urzędu wydane zostało w dniu 6 września 2018 r.

Uwzględnić tu trzeba treść art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz.U. z 2023 r. poz. 123 ze zm.), stosowanego w

takim wypadku *per analogiam*, a zakładającego, że prawo strony do żądania zwrotu opłaty przedawnia się z upływem 3 lat od dnia powstania tego prawa (zob. np. postanowienie SN z dnia 28 marca 2024 r., V KK 4/21). Nie sposób pominąć i tego, że stosownie do art. 641 k.p.k., prawo do ściągnięcia zasądzonych kosztów procesu przedawnia się z upływem 3 lat od dnia, kiedy należało je uiścić (zob. postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2024 r., III KK 352/20). Bezspornie termin ten dotyczy wszystkich kosztów procesu i liczyć go należy od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie, a jeżeli nie określono w nim wysokości tych kosztów - od daty uprawomocnienia się postanowienia ustalającego wysokość tych kosztów, wydanego na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. (zob. uchwała SN z dnia 20 listopada 1975 r., VI KZP 30/75).

Zastosowanie wskazanych regulacji w drodze analogii skutkuje przyjęciem, że przedawnienie roszczenia adw. T.W. nastąpiło zatem w dniu 6 września 2021 r., a więc na około 3 lata przed datą wpływu niniejszego wniosku do Sądu Najwyższego. Tym samym nie wchodziło w grę wnioskowane uzupełnienie rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

[WB]

r.g.